

Prva riba.

Jej, kolikrat je prosil Janko svojega očeta: »Ata, vzemite me s seboj!«

Rekli so: »Premajhen si še, pa v vodo bi padel. Potem bi pa mama jokali. Kar doma ostani pri mami, pa boš najbolj priden. Ko boš pa velik, boš pa že smel z menoj.«

Sinko je pa le prosil in mnogokrat jokal in nestrpno čakal, kdaj bo dovolj velik. Oče so pa odhajali po svojem poslu in hodili ribe lovit.

Par hlačic je moral Janko raztrgati, preden je bil spet malo večji. Takrat pa, ko je že precej ogulil tretje hlačice, takrat je pa dobil dovoljenje: »Danes bova pa šla, Janko!«

Če bi bil dobil tistega dne dovoljenje, da sme v nebesa, s takim veseljem bi znabiti ne bil šel. Celo bonbonov tisti dan ni pogledal. Z atom ribe lovit, ribe lovit, ribe lovit — to je nekaj!

Šla sta. Janko je imel obilo dela. Zdaj je moral skakati od veselja, ko je videl, da je ata ujel ribico; zdaj se je moral jeziti, ker ni bilo drugič ribice na trneku. Kakor bi bile zmenjene! Pa ravno njegovemu atu morajo tako nagajati! Kaj bi bilo, če bi mu on tako nagajal? To bi bil tepen!

Najhujše je bilo pa za Janka še to, da ni smel preveč vpiti. Tudi to je bilo hudo, da je bil kmalu preveč lačen, atu se pa ni nič mudilo domov. Pa Janko je hotel biti junak. Moral je biti. Doma so mu namreč zapretili, da ne bo smel nikdar več z atom, če bo siten.

Lepo je bilo pa kljub temu na ribjem lovu. Janko ni mogel dopovedati mami, kako je bilo lepo. Pa kaj

naj pripoveduje — kar pokazal bo. Ribnik bo v kuhinjskem pomivalniku, rib in ribic mu pa mama nastrižejo iz papirja.

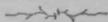

Janko je dobro pričel. Trnek so mu navezali ata na šibo, škaf mama nalili in Janko je postal ribič.

Lovil je in lovil, pa ujel ni nič. Kako bo ujel? Ko pa vsi v hiši tako glasno govoré. In še malo po-

smehujejo se mu. Kako bo potem lovil ribe? Saj so vse preplašene. Ali ni bil tudi on kregan, ko je preglasno govoril ob ribniku?

Ni šlo drugače: moral je odložiti na popoldne, ko so šli vsi domači iz hiše. Samo on je sedel na klopi, resno se držal in lovil ribe v posodi. Lovil je dolgo. Naposled se je le prijel kosec papirja za trnek. To je bilo veselja! Desetkrat bolj je bil Janko vesel praznega papirja, kakor njegov ata, kadar ujame veliko ščuko. In prav je tudi bilo, da je bil vesel. Saj je bila to prva njegova »riba«.

Nadučitelj Zdravko Mikuš:

Štefko in Matko.

Otroška igrice v treh dejanjih.

(Dalje.)

France: No, pa mi pomagaj!

Matko (vpije): E—ruk! E—ruk! — Dobro je! Zdaj se pa le dvigaj od veje do veje, ampak ob deblu, veš, da se ti veja ne odlomi.

France: Bom! (Pleza po kaki lestvi za odrom.)

Matko (gre na oder in od daleč gleda): No, le tako naprej, kmalu boš pri gnezdu.

France: Čivkanje že slišim.

Matko (veselo): Živijo! Prinesi gnezdo z mladički dol!

France: So že res, pa kako so veliki, trije so notri.

Matko: Kar dol z njimi!

France: Ja, kako bom pa plezal z eno roko? To ne gre!

Matko: Mora iti! Deni gnezdo za srajco, pa bo šlo!

France (jokaje): Matko, jaz ne morem.

Matko: Nič se ne kisaj, kar plezaj!

France: Ko se pa tako bojim!

Matko: Pa gori ostani!

France: Vidiš, kako gre težko.